

[Alfred Hansen]

komstpølitik, idet det bl. a. tilsigter at legalisere tvangssindkomstpølitikken.

Retsforbundet kan under ingen omstændigheder medvirke til fremme af lovforslag nr. L 51.

Hvad angår lovforslag nr. L 52 og L 53, skal jeg sige, at det er retsforbundets opfattelse, at monopoltilsynet skal beskæftige sig med egentlige monopoler. Det understregede vi også tydeligt under debatten vedrørende loven om priser og avancer, som var til behandling her i tinget i september.

Derfor er vi betydelig mere positive over for lovforslag nr. L 52 og L 53 med hensyn til, at monopoltilsynets arbejde bliver formindsket på dette område, og at det overgår til tilsynet med banker og sparekasser. Vi vil derfor se positivt på de sidste to forslags behandling i erhvervsudvalget.

Keld Larsen (VS):

Det helt afgørende i lovforslag nr. L 51 er, som det tydeligt fremgår af bemærkningerne, at løse op for det svævende loft, men trods alt et loft, der er lagt over det enkelte pengeinstituts rentemarginal, nemlig gennemsnittet af de sidste tre års rentemarginaler. Lovforslaget fremkommer på baggrund af rentemarginaludvalgets betænkning fra 1977. Heri hedder det bl. a., at det er uheldigt at fastholde en overgangsovergrænse for det enkelte pengeinstituts rentemarginal.

Rentemarginalloftet blev som bekendt indført, da den daværende socialdemokratiske regering greb ind i overenskomsterne i marts 1975. Forslaget var i den sammenhæng et glansbillede, som skulle hænges frem for at få arbejdspladserne til at sluge overenskomstindgrebet, for regeringen greb jo også ind over for kapitalen. I den sammenhæng var det noget helt nyt overhovedet at beskæftige sig med pengeinstitutterne, så virkningerne af rentemarginalloven var ikke sådan til at forudse særlig præcist.

Ser vi på nogle af de største bankers regnskaber for 1977, kan vi konstatere, at det heller ikke just er, fordi der ligefrem er tale om den helt store udmagring. F. eks. havde Den danske Bank i 1977 et nettooverskud på 232,5 mill. kr., og man besluttede så at give 12 pct. i aktieudbytte til aktionærerne. Privatbanken, en af de andre store drenge, havde 153 mill. kr. i nettooverskud og gav ligele-

des 12 pct. i aktieudbytte. Det er ikke helt ringe set i sammenhæng med de 6 pct., som var den lønramme, som folkettinget ønskede for lønarbejderne, og som i realiteten har betydet en reallønstilbagegang ikke mindst for LOs medlemmer. LO har selv regnet på tallene og regner med, at der var en reallønsnedgang på mellem 6 og 8 pct. i 1977.

Disse kendsgerninger til trods ønsker SV-regeringen altså at løse op for den lille, tynde og slet ikke særlig spændte livrem, som ligger omkring pengeinstitutterne. Man kunne måske forstå regeringen, hvis det var konkurrenceforvridningen pengeinstitutterne imellem, den var interesseret i at gøre noget ved ud fra det skæve i at fastholde det enkelte pengeinstitut på en historisk tilfældigt bestemt rentemarginal. Men så er løsningen da lige for: i 1975, da rentemarginalen blev indført, var der forslag fremme om en fælles rentemarginal på 4-5 pct. for alle pengeinstitutter, men det ville den daværende socialdemokratiske regering ikke høre tale om, fordi det ville gribe ind i konkurrencen pengeinstitutterne imellem, og det ønskede man ikke.

Vi må konstatere, at SV-regeringen altså heller ikke ønsker at gribe ind i den konkurrence. I stedet ønsker man fortsat at fremme erhvervsinteresserne på bekostning af den almindelige befolkning.

Regeringens konkrete forslag vil betyde, at det svævende loft, der har hvilet over pengeinstitutterne og deres udbytte muligheder, og som trods alt har betydet en øvre grænse for udbyttet, altså går fløjten. I stedet for rentemarginalbestemmelserne ønsker regeringen nu at foretage indgreb i pengeinstitutternes rentesatser, hvis disse udvikler sig på en urimelig måde og i strid med den førte indkomstpølitik i samfundet i øvrigt.

Her vil jeg godt spørge handelsministeren, hvad der menes med gummiudtrykket »urimelig måde«; hvor store profitter skal der til, før der efter handelsministerens opfattelse er tale om urimeligheder? Tilsyneladende mener handelsministeren ikke, at det nuværende overskud er urimeligt, tværtimod skal der hældes mere på kontoerne. At det vil blive konsekvensen af lovændringen, tror jeg heller ikke handelsministeren er i tvivl om; hvorfor ellers indføje en § 14 b, der gør det muligt for tilsynet med banker og sparekasser at gribe ind og fastsætte undergrænser for